

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №2(174) 2018 рік

Патріарше богослужіння у неділю м'ясопусну, про Страшний суд

11 лютого у неділю м'ясопусну, про Страшний суд, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Божественну літургію у Володимирському кафедральному соборі м. Києва. За Божественною літургією, у своїй проповіді на тему євангельського читання про Страшний суд, Патріарх наголосив на тому, що у Богові гармонійно поєднуються безмежна любов і абсолютна справедливість. Любов Бога проявилась у Боготіленні та Його жертовності, а також у тому, що Бог милує і прощає гріхи. А Божа справедливість виявляється у тому, що Бог прощає гріхи лише тим, хто приносить покаєння і хоче звільнитися від гріхів. "У чому виявилась безмежна любов

Бога до людини? У тому, що Він будучи Богом, Творцем принизив Себе і народився у вертепі і був покладений у яслах. Творець принизив себе, для чого? Для того, щоб визволити людей від гріха і від смерті, і Він це зробив. І, внаслідок Його неймовірного подвигу, Творець висів на хресті, творіння глузувало над своїм Творцем, кажучи: «Якщо Ти Син Божий - зійди з хреста і ми увіруємо у Тебе». Все це терпів Бог із любові до людини", - зазначив Патріарх.

Святійший Патріарх пояснив чому остаточний суд називається Страшним, вказавши, що головним критерієм, за яким будуть судити людину є любов до Бога і ближніх.

«Посмертна згадка»

У США відійшов у вічність відомий меценат з української діаспори Іларіон Хейлик

Світлій пам'яті Іларіона Хейлика
У місті Норт-Порт (Флорида, США) пішов з життя один із активних діячів української діаспори США, благодійник та громадський діяч Іларіон Хейлик. Про це повідомив український письменник Олег Черногуз. "Дякуємо за все, що Ви зробили для України! Вічна і світла пам'ять про Іларіона Хейлика назавжди залишиться в серцях всіх, хто його знав. Щирі співчуття рідним та близьким", - йдеться в некролозі української інтелігенції у вишанування пам'яті

знаменитого українського американця. Олег Черногуз (письменник, м. Київ), Володимир Науменко (головний редактор журналу «Березіль», м. Харків), Михайло Роль (журналіст, громадський діяч, м. Київ), Люцина Хворост (журналіст, редактор книжки мемуарів родини Хейлик «Трикутник», м. Харків), Юрій Пальчуковський (голова УНРади, м. Київ)/

Фідель Сухоніс (шеф-редактор щомісячника «Бористен», м. Дніпро).

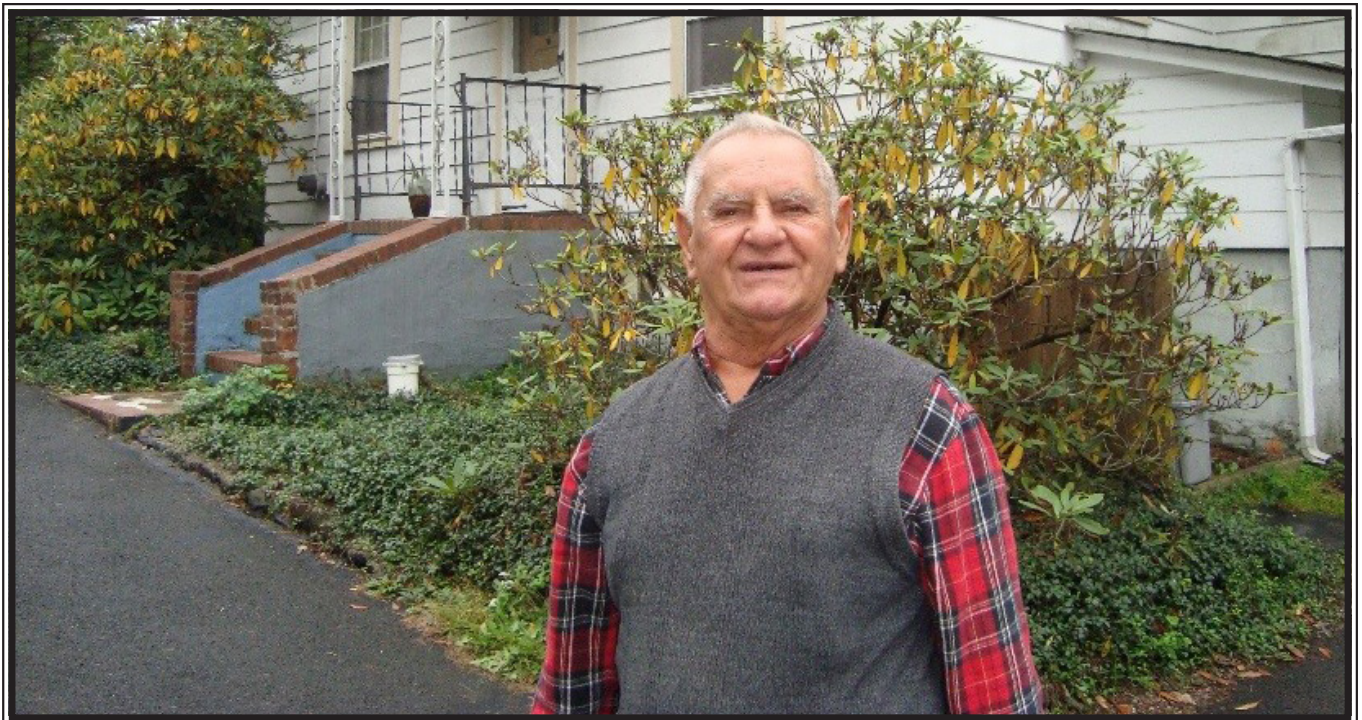
З боєм дається кожен рядок, коли пишеш про смерть найдорожчої і найближчої людини. Ми прожили разом з Іларіоном більше ніж півстоліття. Моє горе сьогодні розділяють доні Діана і Ніла, син Алекс, онуки Боні і Гезер. Їх присутність на цьому світі завжди нагадуватиме мені про того кого любила та поважала найбільше в світі.

У ці найважчі, скорботні для мене дні хочу сердечно подякувати усім, хто співчутливим словом відгукнувся на мою космічну біду. Це друзі, приятелі, рідні в Америці та Україні.

Жалобну церемонію прощання з моїм дорогим Іларіоном полегшила присутність тих кого він за життя респектував і з ким приятелював. Зокрема, в ті стихійні хвилини я з душевним трепетом побачила на церемонії поховання окрім о. Олексія ще отця Лишика. Це були немов би ліки на мою до крові зранену душу. О. Лишик як інших дуже поважав Іларіона.

Шепер моє життя поділено. Перша половина сповнена щастя та радості бути поряд з коханим, а друга немов у смеркню і холодну пору – без нього. Але я буду жити! Бо він як ніхто інший любив це земне життя!

Раїса Хейлик (Нью-Джерзі, США)

Він був старшим від мене на 34 роки. Я його завжди називав лише на Ви. Але більш молодого душею чоловіка як Іларіон Хейлик не знав! Оптимізм, доброта, гумор і все це помножене на глибинну відданість і любов до України. Як можна було не поважати такого «загудзонського козака»?! Я хочу аби він зберігся і у моїй пам'яті, і у пам'яті всіх хто його любив і шанував лише таким – усміхненим і впевненим. Назавжди в наших серцях!

Фідель Сухоніс
(м. Дніпро, Україна)

Дуже сумно прощатися з людиною, котра була мені як старший брат. Стояв я на колінах перед покійним і молився.....Пане Іларіон, вставайте....Всі друзі зібрались.... Вставайте, пане Іларіон. Покійний я переконамий чув мою молитву. В п'ятницю вечером о сьомій годині от. Олексій відправив панахиду. Тяжко було як зібрані співали Вічна Пам'ять. Пан Іларіон гарно виглядав. В суботу, 17-го лютого о 10-й ранку отець Олексій відправив службу над труною покійного і всі виїхали до цвинтаря в Баунд Брук. Поховали пана Іларіона з молитвою і сльозами. Отець Олексій гарні слова про покійного промовляв. Вічна пам'ять!

Віктор Бабанський
(Нью-Джерзі, США)

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH KYIVAN PATRIARCHATE
HOLY ASCENSION CATHEDRAL

СПІВЧУТТЯ ПО ВТРАТІ БАТЬКА НІЛІ ХЕЙЛИК

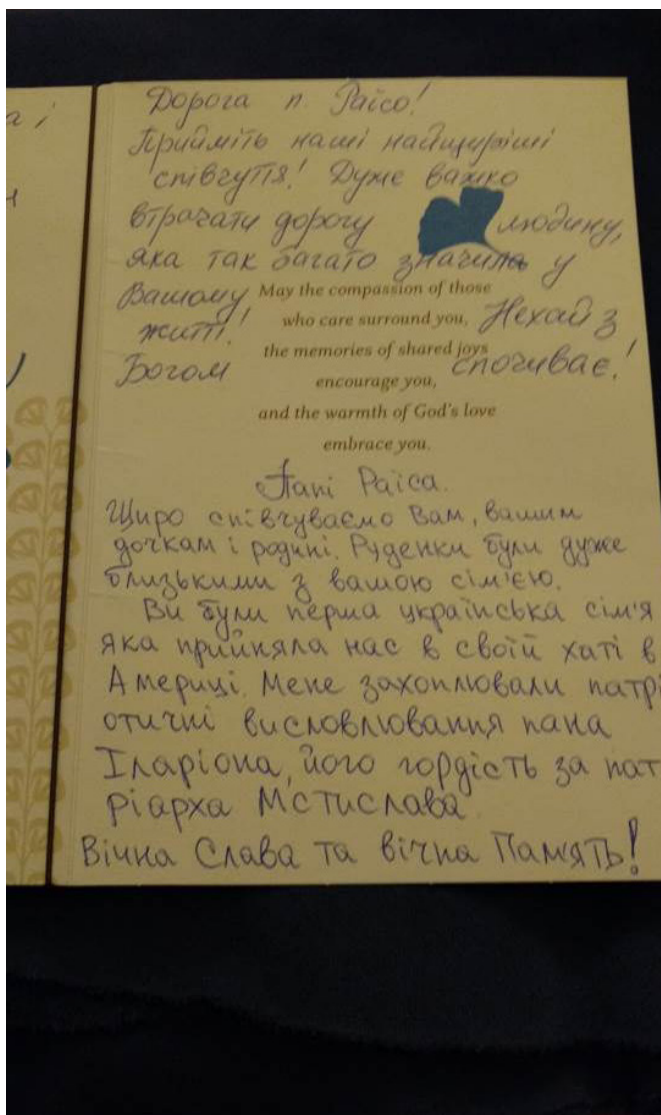
Висловлюємо свої співчуття члену нашого церковного уряду Нілі Хейлик з приводу втрати батька – пана Іларіона. Громада церкви Святого Вознесіння у м.Кліфтон приєднується до молитов сім'ї за упокій його душі. Іларіон Хейлик був активним патріотом України, котрого на батьківщині будуть пам'ятати як благодійника для потребуючих сиріт та німечних, воїнів АТО, як розбудовника української армії та борця за кращу долю України. Упокій Господи душу новоспочилого раба Божого Іларіона. Вічна йому пам'ять та Царство небесне!

ПОМЕР ІЛАРІОН ХЕЙЛИК

Смерть довголітнього члена Фундації імені Івана Багряного бл.п. Іларіона Хейлика сколихнула українською громадою не лише в околицях Нью-Джерзі, де він мешкав, але дійшла до рідної України. За цим щирим і відданим патріотом нині тужать багато знайомих і приятелів по обидва боки океану. Під час війни ССРСР з Німеччиною його родина опинилася в Європі, а потім перебралася до Венесуели. Рід його походив з центральної України, з Мишуриноного Рогу (Дніпропетровська область), його дитинство пройшло на Донбасі. У таборі для новоприбулих почав самотужки вивчати еспанську мову, пішов на працю у пароплавну агенцію і виявився здібним та підприємливим, ініціативним, тож швидко зробив професійну кар'єру. У корпорації „Рінкон“ він розбудував корабельний відділ і судна возили деревину з Нікарагуа, пшеницю з Орегону, папір з Джорджії, автомобілі з Пуерто-Ріко. Фірма здобула усі порти Венесуелі, крім порту Ля-Гваїра. Спершу мали 14 кораблів, потім придбали ще п'ять великих. Щотижня прибували кораблі з США, Європи, малі судна курсували вздовж узбережжя Венесуелі. Свою працю І. Хейлик продовжив у США, в порті Елізабет, Нью-Джерзі, звідки вийшов на пенсію у 1990 році. В українській громаді брав участь в багатьох площинах життя і залишив по собі добру і вдячну пам'ять. Нехай легкою буде для нього американська земля!

Управа Фундації імені Івана Багряного

ПРО КОРУПЦІЮ

*Колонка Івана Буртика,
Нью-Джерзі, США*

цей закон, суворою карою за корупційні злочини. На приклад, за меншу провину, скофіскувати все майно переступника, за більшу провину -довголітня в'язниця. Будьте певні, що по короткому часі, всі злочинизникнуть, як камфора без перцю. Але і тут виникає проблема, якщо всіх поарештують, то хто буде правти країною?

Західні партнери, особливо Америка і Центральний Банк дали Україні упередження, якщо не буде скоро бажаних реформ то валютний Фонд зупинить позичкову допомогу а також можуть стратити безвіз. Внесений плян Порошенка до Верховної Ради про Антикостуційний суд, Захід відкинув, бо він не відповідав потребам. Зрозуміло, що владні корупціонери не хочуть бачити такий закон,, бо можуть першими стати перед судом. Чи не краще їм, поки ще не пізно, залишити теплі крісла та пекти вже злапану рибу.

Чому не можливо в країні зупинити хорблиту корупцію? Бо найбільшими, корупціонерами являються в більшості чиновники всіх гілок влади із самої гори до долини. Хто тоді має слідкувати за злочинцями і карати? Антикостуційний суд, який затруднюватиме більше сто суддів, але як бачимо то і судді неменше корумповані. Правда, є створене безсиле Антикостуційне бюро, якому вижчі чиновники зв'язали руки і ноги, щоб не лізли у їхню гречку.

Хоч всі вони знають і розуміють, що існує Конституційний закон-кари про злочини. Чому не поселти додатком

“Актуально”

Великопісна молитва святого Єфрема Сиріна

Молитву, яку передання приписує одному із великих наставників духовного життя святому Єфрему Сиріну, можливо дійсно назвати великопісною, оскільки вона особливо вирізняється серед співань і молитв Посту. Ось текст цієї молитви:

Господи і владико життя мого!

*Дух лінивства, безнадійності,
владолюбства*

і марнослів`я не дай мені.

*Дух доброчесности, смиренномудрости,
терпіння і любові даруй мені, рабу Твоєму.*

Так, Господи Царю,

даруй мені бачити провини мої

і не осуджувати брата мого,

бо ти благословен еси на віки вічні.

Амінь.

Ця молитва читається двічі в кінці кожної великопісної служби від понеділка до п'ятниці (по суботах і неділях її не читають, оскільки богослужіння у ці два дні, як побачимо згодом, відрізняються від цілого великопісного ладу). При першому читанні цієї молитви після кожного прохання кладеться доземний поклін. Потім дванадцять разів читається про себе молитва “Боже, очисти мене грішного” з поклонами в пояс. Після цього знову читається вся молитва і кладеться один доземний поклін. Чому ця коротка і проста молитва посідає таке вагомe місце у всьому великопісному богослужінні? Бо в ній перелічуються особливим, властивим лише цій молитві чином всі негативні і позитивні елементи покаяння і визначається, так би мовити, список наших індивідуальних подвигів. Мета цих подвигів — насамперед — вивільнення від якогось головного пороку, що викривлює все наше життя і перешкоджає нам вступити на шлях звернення до Бога. Головний порок — лінивство, недбалість, поверховність. Це — та непояснима лінь і пасивність всієї нашої істоти, яка завжди стягує нас “униз” і не дає підніматися “уверх”, постійно

переконуючи в даремності прагнення, а відтак і непотрібності щось змінити. Це насправді глибоко закорінений в нас цинізм, який на кожен духовний поклик відповідає: “Навіщо?” — і через який ми впродовж усього свого життя розгублюємо дану нам духовну силу. Лінивство — корінь усіх гріхів, бо воно отруює духовну енергію біля самих її витоків. Плід лінивства — безнадія, в якій всі вчителі духовного життя вбачають щонайбільшу небезпеку для душі. Людина, опанована безнадією, позбавлена снаги помітити щось добре, для неї все крутиться довкола заперечення і песимізму. Це воістину диявольська влада над нами, адже диявол передусім носій олжі, неправди. Він сіє олжу про Бога і про світ, він насичує життя п'янкою і запереченням. Безнадія — це самогубство душі, бо коли людиною володарює безнадія, вона нездатна побачити світло і прагнути до нього. Владолюбство!. Любов до влади. Хоч як це може видатися дивно, але саме лінивство, недбалість і безнадія породжують у нашому житті владолюбство. Лінощі і безнадія спотворюють наше ставлення до життя, спустошують його і позбавляють будь-якого сенсу; вони приневолюють шукати відшкодування у зовсім неправильному ставленні до інших людей. Якщо моя душа не спрямована до Бога, не має собі за мету вічні цінності, вона неминуче стане егоїстичною, а це значить, що всі інші істоти вона сприйматиме як засіб для задоволення власних бажань. Якщо Бог — не Господь і Владика мого життя, то я сам перетворююсь на свого пана і владика, стаю абсолютним центром мого власного світу і розглядаю все виходячи з моїх потреб, моїх бажань і моєї оцінки. Владолюбство, відтак, докорінно спотворює моє ставлення до інших людей, намагаючись підкорити їх собі. Воно не завжди спонукає нас безпосередньо командувати і влаштувати над людьми. Воно виявляє себе і в байдужості, презирстві, відсутності зацікавлення, уваги і

пошани до інших людей. Дух лінивства і безнадії в цьому випадку спрямований на інших; і духовне самогубство поєднується з духовним вбивством. Після всього цього — марнослів'я. Людина — єдина з-поміж покликаних Богом творинь — отримала дар мови. Всі Святі Отці вбачають у цьому “відбиток” образу Божого в людині, адже Сам Бог явлений нам як Слово (ів. 1:1). Та будучи найвищим даром, воно водночас є і найбільшою небезпекою. Виражаючи насправді сутність людини, її самоздійснення, саме завдяки цьому слово може стати засобом падіння, самознищення, обману і гріха. Слово спасає і вбиває, слово надихає і слово отрує. Правда знаходить вираз у слові, але й диявольська олжа користується словом. Володіючи вищою позитивною силою, воно має і величезну негативну силу. Слово створює позитивне і негативне. Коли слово відхиляється від своєї божественної природи і призначення, воно стає марним. Отже підсилює дух лінивства, безнадії і владолюбства, перетворюючи життя на справжнє пекло. Слово тоді дійсно є владою гріха. Отож покаювання спрямоване проти цих чотирьох видів гріха. Це перешкоди, які потрібно прибрати. Однак зробити це під силу лише Богові. Ось тому перша частина цієї постової молитви — крик із глибини людської безпорадності. Далі молитва переходить до позитивних цілей покаювання. їх також чотири. Доброчесність, чистота! Якщо не надавати цьому слову, як це часто буває, лише сексуального, побічного значення, то його слід розуміти як позитивну протилежність духові лінивства. Лінивство передусім означає розвіяння, розірваність, поламаність наших думок і уявлень, нашої енергії, нездалість бачити речі, як вони є, в цілості. Протилежністю лінивству саме і є цілісність. Якщо чистота (цнотливість) звичайно вважається чеснотою, що є протилежною сексуальній розбещеності, то це власне тому, що поламаність нашого існування ніде так себе не виявляє, як у сексуальній розпусті, у відчуженні життя тіла від життя духу, від духовного контролю. Христос відновив у людині цілісність, відбудував правдиву ієрархію цінностей, привівши нас знову до Бога. Перший чудесний плід цієї цілісності або добродетельності — смирення. Ми вже говорили

про нього. Воно перш за все — перемога правди в людині, знищення тієї облуди, в якій ми звичайно живем. Лише смиренні спроможні жити по правді, бачити і визнавати речі такими, якими вони є, і завдяки цьому дозирати велич Бога, Його милосердя і любов до всіх. Ось чому сказано, що Бог смиренним дає благодать і противиться гордим. За добродетельністю і смиренням природно стоїть терпеливість. Зіпсута в своїй природі людина — нетерпляча, бо, не вміючи бачити себе, скоро на суд і осудження інших. її поняття про все неповні, уривчасті, викривлені; вона судить про все, орієнтуючись на власні смаки і власну точку зору. Вона байдужа до всього, окрім самої себе, тому її головне бажання — якнайшвидше мати життєвий успіх. Терпеливість — це воістину божественна чеснота. Господь терпеливий не тому, що Він “поблажливий” до нас, але через те що Він бачить реально саму глибину речей, якої ми в своїй сліпоті недобачаємо і яка Йому відкрита. Чим більше ми наближаємося до Бога, тим стаємо терпеливіші, тим сильніше відображаємо в собі притаманне тільки Богові бережне ставлення, пошану до кожної окремої істоти. Нарешті, вінцем і плодом усіх чеснот, усіх зусиль і подвигів є любов, та любов, котра, як уже було сказано, дається одним лише Богом, це той дар, який є метою всього духовного підготування і досвіду. Все це сполучено воедино в останньому проханні великопісної молитви, в якому ми просимо “зріти гріхи мої і не осуджувати брата мого”. Зрештою, нам загрожує одна небезпека — гордіня. Гордощі — джерело зла, і зло — джерело гордині. Недосить, однак, бачити свої прогріхи, оскільки навіть ця позірна, уявляема добродетельність може обернутися в гордість. Писання Святих Отців насичені застереженнями щодо цього різновиду святобливості, лже-благочестя, який, прикриваючись смиренністю і самоосудженням, може допровадити до сатанинської гордині. Проте коли ми правдиво прозираємо свої гріхи і не осуджуємо брата свого, коли, іншими словами, чистота, смиренність, терпеливість і любов сполучаються в нас у цілості, тоді і лише тоді головний ворог — гордість — знищується в нас. Після кожного прохання молитви ми кладемо доземний поклін. Не тільки під час молитви святого Єфрема Сиріна кладуть доземні поклони; вони

становлять характерну особливість всього великопісного богослужіння. Однак у цій молитві їх значення видно найкраще. В тривалому і важкому подвигу духовного відродження Церква не відділяє душу від тіла. Людина відпала від Бога вся, цілком, душею і тілом; і вся ціла людина мусить бути поновлена, аби повернутися до Бога. Гріховне падіння полягає якраз у перемозі плоті — тваринної ірраціональної похоті в нас — наддуховною, божественною природою. Але тіло прекрасне, тіло святе, настільки святе, що Сам Бог “став плоттю”. Отож спасіння і покаєння — не зневага до тіла, не нехтування ним, — але поновлення тіла у його справжнім служінні як виразу життя і духу, як храму найдорогоціннішої людської душі. Християнський аскетизм — не боротьба супроти тіла, але за нього. Ось чому уся людина — душею і тілом — кається. Тіло бере участь у молитві душі так само, як і душа молиться не зовні, а в своєму тілі. Відтак доземні поклони, психотілесний знак каєття і смиренності, покори, пошани і послуху, є прикметною особливістю великопісного богослужіння.

прот. Олександр Шмеман

“Адреси доброти”: ГАЛАНТЕРЕЯ ЗДАЛЕКУ

Цього року лютий місяць намагається надолужити прогаяне зимою у грудні та січні. На лінії розмежування з російськими нелюдами на Донбасі морозно і страшно. Земля заморожена, а ось війна гаряча. У бліндажі сидять юні бійці одного з добровольчих батальйонів, зовсім молоді хлопці, можна сказати діти. На обличчях ані переляку, ані чогось негативного. Та й посмішки не побачити. Швидше якась велика втома, як від важкої, нелюдської і довготривалої роботи. Бо війна з часом стає як пекельна робота. Ось так виходить....

Заносимо у бліндаж великі, змерзлі в дорозі ящики. Якась чорнявий хлопчина, з чубом що вперто пнеться через натягнуту по самі вуха шапчину, зиркнувши на один напіврозкритих пакунків весело зазначає:

- *Галантерея приїхала! Тепер до дівчат підемо...*

- *До сепаратисток? - жартує його помітно капловухий товариш.*

- *А хіба інших не має?! Хоча б аполітичних....*

Бійці весело, як і годиться парубкам, заливаються у відповідь на невибагливий жарт сміхом.

- *А хто галантерею організував? - цікавиться чорнявий.*

- *Здалеку хлопці. Можна сказати з самої Америки?*

- *То це як?*

- *Українці з США допомогли. Вони про своїх не забувають...*

У відповідь мовчанка. Виходить справді не очікували молоді бійці на таке.

- *То подякуйте їх щиро! - за всіх звертається до волонтерів чорнявий.*

Отож, низький Вам уклін наші читачі за турботу і допомогу Україні, її бійцям, її захисникам і волонтерам. І взагалі наші читачі з США і Канади найкращі в світі!

*Влас. Інформ.
(м. Дніпро - Донбас)*

« Ukrainian Orthodox Church of Canada and Ukraine \ or Why Ukraine needs Constantinople?».

Релігійні почуття та релігійна тематика надзвичайно тонка матерія. А тому друкуючи працю Миколи Воротиленка з Едмонтону « Ukrainian Orthodox Church of Canada and Ukraine or Why Ukraine needs Constantinople?» редакція свідомо що така публікація може викликали не у всіх схвалення. Але ми переконані що найбільш згубною для нашої духовності є байдужість. Розуміння ролі Церкви в житті українського народу надзвичайно важливе завдання. І воно не таке просте для розв'язання. Однак, бути пасивними спостерігачами тих релігійних процесів, котрі відбуваються в Україні та діаспорі ми не маємо права.

Продовження. Початок у попередньому номері

“...Metropolitan Constantine, of blessed memory, and Metropolitan Yurij, and Metropolitan Nominant Antony were students of Metropolitan Ilarion. When was it, Father, that Metropolitan Ilarion’s students rejected his teachings and his memory? When did they heed the whispers of evil? Was it still during the life of the Teacher, or after the Crucifixion?...”

“...You state that the Church of the Kyiv Patriarchate is not conciliar. Perhaps you are thinking of your brothers and concelebrants of the Moscow Patriarchate. If you would take the time to read the Constitution of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate, you would notice that our Church has a conciliar form of governance. You “enjoy Communion” with the Moscow Patriarchate and decry as tragic not being able to have Communion with your brothers in Ukrainian Churches. Who is keeping you from it?...”

“...After all, you assert that the UOCC is not subjugated to Constantinople. Unfortunately, through your words and actions you prove otherwise. Whether to be in Communion with the Church of the Kyiv patriarchate is not a doctrinal matter. You have the absolute right, and owe a duty to your to your ancestors and predecessors, to decide this matter for yourself, without seeking permission from your Greek masters...”

“...You state that the Patriarchate of Constantinople

Добродій М. Воротиленко один з наших щирих і добрих приятелів. Роками редакція співробітничав та підтримує контакт з цим не байдужим українцем. З чимось ми можемо не погоджуватися в позиціях цього громадського активіста. Але те що своєю діяльністю пан Микола Воротиленко прагне прислужити Україні та своєму народу не викликає жодних сумнівів. Ми будемо вдячні за Ваші думки і судження щодо опублікованої праці. Разом шукати істину легше! Гарного читання.

Фідель Сухоніс,
редактор

does not interfere in the affairs of the UOCC. Reverend Father, in all honesty, admits it. The published Articles of Agreement are but a deceitful facade. We all know that the actual agreement signed by our hierarchs is a detailed and exhaustive document, worthy of Byzantine tradition, and that the Phanar has the right to interfere in the affairs of the UOCC...”

“...In the United States, the Consistory at first denied even the existence of any written agreement at its Sobors. This, of course, later proved to be untrue. I served on the Constitution Committee at the Sobor of the UOCofUSA in 2010, which reviewed a previously written proposed new Constitution. There, Vladyka Antony briefly circulated one copy of Articles of Agreement, virtually identical to the ones published by you. At my request, a copy was made for me. On the reverse sides of the two pages I received, there appeared portions of printed paragraphs, which someone, apparently, neglected to delete. Article XV. Is entitled Omophorion Rights and Obligations. The following paragraph was deleted. Paragraph 2. is entitled Financial Obligations of the UOC of USA to the Ecumenical Patriarchate. The following instructions follow, in parenthesis: “A note to the Constitution Committee of the UOC of USA: please provide the necessary information required under the above heading.” The Consistory of the UOC of USA denies that it has any financial obligations to the Phanar. But, it appears that the hierarchs have made agreements binding upon Church,

which violate its Constitution. It now appears probable that the Constitutions proposed to and adopted by Sobors are disregarded by the Consistories. The published Articles of Agreement do not reflect the true agreements made by the Church hierarchs. The true agreements are hidden where the faithful may, perhaps, have access to the in half a century, at a time when the Ukrainian Orthodox Church in the Diaspora will no longer exist, unless the faithful arise from their slumber, and the clergy recover the courage to return to the way of truth..." Ми також можемо прослідкувати, як УПЦК починаючи з 1990 року, "подвіювала" свою роботу з Константинополем щоб допомогти Україні і як Варфоломей "реагував" на це. "...In 1993 the worldwide news media reported that Patriarch Bartolomew publicly condemned the UOC of the USA as "the Church of the devil". However in 1995 he was in Eucharistic Union with this "Church of the devil". In April 1994 in a major press interview, Patriarch Bartolomew publicly declare that he "categorically rejects" the independent Ukrainian Orthodox Church in Ukraine, and that Moscow's control over the Churches in Ukraine in to remain inviolate..." "...Another example of Patriarch Bartolomew's machinations was his visit to Odessa to meet with Moscow's Patriarch Aleksei and Metropoliatan Volodymyr of the UOC Moscow Patriarchate, in September 1997. Patriarch Bartolomew refused to meet with representative of the other two independent UO Churches who had sought an audience with him in Odessa...Patriarch Bartolomew is quoted as saying, among other things: "That he recognizes only the UOC under the jurisdiction of the Moscow Patriarchate" ...The problem of the Ukrainian Orthodoxy is to be resolved by Moscow's Patriarch Aleksei and that this is within his control and capacity to do..." Теперішній Патріарх РПЦ Кирил 21 листопада 2016 року під час свого ювілею заявив, що він не допустить відділення УПЦ МП в Україні від РПЦ. Тобто об'єднання всіх православних церков в Україні в одну, в найближчі роки не відбудеться. Що провід УПЦК думає з цього висловлювання? Як він збирається допомогати Україні? Також дуже цікавою для віруючих УПЦК буде переписка в 1995 році між Патріархом Варфоломеєм та патріархом РПЦ Алексієм. Приводимо витримки з листа.

*Letter from Patriarch Alexis to Patriarch
Bartolomew
18 May 1995, No.1308*

"...Your Holiness, You know what deep pain we experienced in 1990, in connection with the one-sided, without prior consultation with us, decision of the Sacred Synod of the Constantinopolitan Church

in receiving into Your jurisdiction the so-called "Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada." Now, the new decision taken without consultation with us gives birth to still more serious problems. "...receiving under Your omophorion the so-called "Ukrainian Autocephalous Orthodox Church in the USA and Diaspora," Your Holiness entered into communion with the schismatic group in Ukraine, headed by two false-patriarchs: Vladimir (Romaniuk) and Dimitri (Yarema). To the point: the schismatic themselves receive your action of 11 March of this year precisely in this manner..." "...It is evident totally, that the given action brought enormous damage to Church unity of Orthodox Christians in Ukraine and faithfulness to sacred canons. It has given impulse to endeavors by schimatics to assert themselves in Ukraine as the dominant "legal" Church. All of this brings down upon Orthodox bishops, clergy and laity new sufferings, causing enormous damage to the prestige of the Constantinopolitan Patriarchate in the eyes of the Orthodox people in Ukraine..." "...We are forced, with all firmness, to place Your Holiness on notice that the Russian Church will not, under any circumstance, enter into communion with those so-called bishops received into your jurisdiction on 11 March until a decision on the Ukrainian autocephalous schism is resolved in a legal, canonical, manner..." "...We regret profoundly, as we are forced to admit, that serious damage will be born to the unity of North American Orthodoxy as the result of action taken by the Constantinopolitan Throne. The latter is especially sorrowful for us, for the Russian Orthodox Church always was aware of her special responsibility for growth on the ecclesiastical field, planted by her in North America. She will never weaken in her prayers to the Great Chief Pastor, our Lord Jesus Christ, for the desired unity of the North American flock, that the historic placement of Holy Orthodoxy in America be crowned with a common Orthodox witness to its maturity..." "...The consequences of such actions not only undermines the peace of the Church which has existed between us until now, but also mortally injures pan-Orthodox order and progress; the foremost and most outrageous instance being the totally unmanageable "autocephality" of the Metropolia in America..." (As we can see from this letter the pan-Orthodox order – exist. MV)

*Reply from Patriarch Bartholomew
to Patriarch Alexis
July 11, 1995, Prot. No. 937*

...Fifth, of course to a certain extent we can comprehend the fears Your Beatitude and your Holy Synod have as to the consequences which the settlement of the Ukrainians in the Diaspora could eventually have had on the general situation in Ukraine, if

care had not been taken. In this regard we would like to assure you that the induction of the Ukrainian communities into the canonical order of the Orthodox Church by receiving them under the omophorion of the Ecumenical Patriarch will, we believe, finally prove to be beneficial for the relationship between the Most Holy Church of Russia and the faithful in Ukraine. This is so because on the one hand those received were obligated to formally declare that they will not seek autocephaly of the Ukrainian Church, or event a part of it, through know methods employed by the "autocephalists" who operate in every way possible. On the other hand, it is no longer possible for them to cooperate or to commune with schismatic Ukrainian groups which are out of communion with the Orthodox Church without bearing harm to themselves, provided the canonical principle "one who receives communion with another who is out of communion finds oneself also out of communion" is still valid for them.

Як ми бачимо Варфоломей виправдовується перед Алексієм і запевняє щоб той нічого не боявся. Все під контролем. Виникає також запитання до ініціаторів та учасників процесу входження УПЦК до Константинополя. Про які таємні домовленості, чи новітній, церковний пакт "Рібентропа-Молотова", говорить Варфоломей? Адже у відкритих джерелах нічого не існує. Чи можливо була домовленість на словах? В середовищі правовірних УПЦК були та існують патріоти, для яких воз'єднання з Материнською Українською Православною церквою в Україні було давньою мрією. Але це викликає шалений супротив з боку вищого проводу УПЦК і особисто Митрополита Юрія. Ознайомившись попередньо лише з декількома документами ми тепер розуміємо Чому? Найбільше автора цих рядків обурили дії Митрополита Юрія по відношенню до однієї з колишніх його церков.

Українська Православна Церква святого Петра і Павла в місті Новий Вестмінстер в Британській Колумбії була започаткована в 1958 році, пізніше виключно на кошти громади була побудована церква. Коли Україна стала незалежною, церковна громада цієї церкви вирішила перейти до УПЦ КП. Це викликало страшену негативну реакцію проводу УПЦК. Священника отця Г.Філя за те, що він правив службу Богу в цій церкві, центральний провід УПЦК лишив права бути священником????!! А саму церкву почали закривати і почали процес її продажу. Невелике пояснення для читача. З гідно якихось "статутів" всі церкви які належать до УПЦК і які побудовані на кошти віруючих все одно являються власністю центрального проводу УПЦК. Чи це так? Процес протистояння віруючих церкви святого Петра і Павла та Консисторії тривав

біля 10 років. Так як люди не хотіли продавати церкву то центральний провід церкви почав судитися з громадою. На звернення громади про припинення судового процесу і знаходження якихось домовленостей, так як це дуже дорого коштує, центральний провід УПЦК не реагував. Для невеликої церковної громади суди та послуги адвоката коштували біля 200 тисяч доларів, але "центряля" УПЦК продовжувала судовий процес. На це потрібно було ще сотні тисяч. Щоб вийти з цього становища та зберегти церкву віруючі УПЦ святого Петра і Павла продали 75% майна церкви ефіопській православній громаді, а собі залишили 25%. Це дало змогу виплатити Консисторії чи центральному проводу УПЦК 650 тисяч доларів!! «компенсації»!??? Питання за що? Тобто мрія та бажання української громади виконувати рішення 2 Собору УГПЦ від 27.11.1919 року і належати до УПЦ КП коштувало їй біля ОДНОГО МІЛЬЙОНА доларів!!! Виникає питання кого любить Консисторія, центральний провід УПЦК та Митрополит Юрій? Гроші чи Україну? Ми ще можемо погодитись, що тут були задіяні великі гроші і хтось був "осліплений" ними. Але саме неприємне та шокує було написано в листі Митрополита УПЦК Юрія до голови церковної громади церкви святого Петра і Павла 2 листопада 2011 року. Цей лист вартий того щоб його показати повністю. Цей лист став головною причиною до написання цієї статті. Тим більш, що автор знає пана А.Цяцьку особисто, як вірного патріота України.

УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ
UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF CANADA
L'ÉGLISE ORTHODOXE UKRAINIENNE DU CANADA

9 St. John's Avenue, Winnipeg, Manitoba R2W 1G8
Tel. (204) 586-3093 (204) 582-8709 Fax. (204) 582-5241
web site: www.uocc.ca e-mail: consistory@uocc.ca

November 2nd, 2011

Mr. Anatoly Ciacka
5465 Cambridge N.
Burnaby, B.C., V5B 4P3

Dear Mr. Ciacka,

Слава Ісусу Христу! Glory to Jesus Christ!

You have chosen to become a member of the Vicariate of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyivan Patriarchate in the United States and Canada, and furthermore you have been appointed or elected as President of a mission community of the said Church.

By so doing, your membership with the Ukrainian Orthodox Church of Canada has been forfeited. A member who fails to abide by the rules and regulations of the Church or otherwise conducts himself in a manner detrimental to the Ukrainian Orthodox Church of Canada may have his membership revoked and his name struck from the membership roll of the Church.

By this letter termination of your membership in the Ukrainian Orthodox Church of Canada is confirmed.

With the Grace of God,

+ Yurij, Metropolitan

YURIJ, Metropolitan
Archbishop of Winnipeg and the Central Eparchy
Primate of the Ukrainian Orthodox Church of Canada

cc: Wayne Murdoch, Barrister
Holy Trinity Ukr. Orth. Cathedral, Parish Council
Rev. Roman Tsaplan

І це пише Митрополит Юрій до одного з патріотів України та української церкви. Як взагалі такий лист міг появиться на світ? Хто його писав? Що за оточення має Митрополит Юрій? Хто дає йому поради? Цей лист протирічить всім моральним, людським, а тим більш християнським канонам. В той час коли ефіопи допомагають українській церкві і рятують її, «український» Митрополит Юрій готовий знищити одну із своїх церковних громад лише тому, що вона повернулася до України. Хоч ми можемо здогадуватись звідки ростуть ноги. Провід УПЦКр простої де в фарватері Константинополя, тобто Москви. Питання хто в оточенні Митрополита Юрія являється агентом Москви чи наївним та осліпленим міфічною канонічністю? Чи можливо він сам?

This is reply to Metropolitan Yurij Detrimental to UOCC? Who? Why?

To Brothers and Sisters in Christ. I wrote a conciliatory letter to Metropolitan Yurij and all of the 23 Consistory members (see attachment) on April, 23, 2011 in regard to the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church of Sts. Peter & Paul, Kyivan Patriarchate, in New Westminster and received his reply on November 2, 2011 stating that I am detrimental to the UOCC because I belong to the KP and he is, therefore, terminating my long standing membership of the UOCC even though I am still a paid up member in good standing as of today's date. This was done without due process according to the UOCC's By-Laws. (see attachments of the two letters). If I am detrimental to the UOCC, because I also belong to the Ukrainian Orthodox Church - Kyivan Patriarchate, would I be welcomed with open arms if I belong to the Moscow Patriarchate? Who is detrimental? A person who tries to save the Ukrainian Orthodox Church of Sts Peter & Paul in New Westminster as directed by Metropolitan John six years ago or the one who has prevented and denied the parishioners from having a priest for Liturgical and Funeral services. We did not leave the UOCC but it was the Consistory that disaffiliated us from the UOCC. We, therefore, had to spiritually join the Ukrainian Mother Church, KP, so that we could have priests for Liturgical Services for our parishioners. Fr. Hladio as Chancellor of the UOCC stated in his letter that our church in New Westminster is like a "Baba" (old woman) who is on life support and has to make sure that her death is peaceful and painless as possible. Does Fr Hladio means to pull the plug on the "Baba" to hasten Baba's death to get her inheritance? Not content with Fr. Hladio's unsuccessful actions the Consistory is continuing to choke "Baba" (our Church in New Westminster) financially with legal costs by involving her in litigation to get the inheritance by taking "Baba", who is still alive, to Court to get her property for \$1.00 and ig-

noring my letter of reconciliation (see attached). To our great sorrow the Consistory continued to take us to Court in the period of the Ukrainian Orthodox Great Lent. This took place in the Supreme Court on Thursday, 29 March, 2012. Thank God the Judge postponed the hearing, which enabled the parishioners to celebrate Ukrainian Orthodox Easter in peace in their beloved Church. The UOCC has counter-sued us and again we are scheduled to a Summary Trial at the B.C. Supreme Court in New Westminster on 20th and 21st March 2013. Currently it has cost the New Westminster Church approximately \$150,000.00 in legal fees and no doubt Fr/Lawyer Udod's and Mr. Murdoch's legal bills for the Consistory would probably be greater than ours. Who is paying for the Consistory's legal fees and how much are they? I heard that theirs is way over \$150,000.00. Do you know? Have your Consistory delegates informed you? If not, why don't you ask and ask where is the money coming from? So far we have saved "Baba's" life for the past six years while the Consistory is constantly trying to pull the plug on "Baba" to take her inheritance. Now, ask yourselves who is detrimental to the UOCC -- the people who want to keep the Church alive or the Consistory who wants to take the Church for \$1, close and sell the Church? To the patriots and members of the UOCC we ask you to stand together -- united. There is a saying: "United we stand. Divided we fall" We should be in communion with our 2 churches -- UOCC and UOC-KP as "Brothers and Sisters in Christ" and not be dictated with whom we can pray or meet with. We should be taking an example from the Ukrainian Catholic Church in Canada where they have no enemies amongst themselves in Ukraine and in Canada. They can do services with their priests from Ukraine in Canada whereas the UOCC will not allow any Ukrainian Orthodox KP priest to do a joint service in a UOCC Church. But the UOCC can do a joint service with a Moscow Patriarchate, which they are considered to be canonical with the UOCC. Contrary to the Church's canons the Consistory also suspended Fr. Hryhorij Fil' for celebrating a Liturgy in our church when there was no parish priest assigned. "The Epitome of Canon 4 of the Seventh Ecumenical Council held at Nicaia in 787 AD states: "And if anyone, through the power of gold, or of anything, or through his own whim's shall be found to have prevented any one of the Clergy who are subject to him, from the celebration of the Holy Offices, or shall have shut up a venerable temple, so that the sacred worship of God could not be performed in it, he shall be subject to the l'exalionis" The UOCC should be adhering to the canons as they now claim to be canonical. Now, who is detrimental to the UOCC of Canada? Is it the one who tries to save the Church

for the future generations or the one who is choking/closing it and throwing out the members out of their beloved church onto the street -- the church that was paid for by them with years of volunteering their free, and hard, labour with not a penny given by the Consistory to support the Church financially in any way. There is no concern by the Consistory for the spiritual well being of these parishioners in New Westminster. It seems that the Consistory is more concerned about the money. There is a saying: "money is the root of all evil". And you wonder why the parishioners are leaving the UOCC! The numbers speak for themselves! Refer to Fr. Ihor O's email to the Consistory re "Credit Cards" to verify this statement. We are a small parish of approximately 40-50 members. However, there are many smaller parishes with about 5 members and the UOCC is not going after their properties. Maybe it is because the land in New Westminster is more valuable than in the Prairies. We need your support. Perhaps it will be your church next where appointed Trustees by the Consistory will be parachuted to transfer your church property to the Consistory for \$1 as they have tried to do so to our Sts Peter & Paul Church in New Westminster contrary to their written agreements not to do so. We feel that closing the Church is not the Christian way when there are people who are begging to keep it open. There is a video available where you see the parishioners begging Fr. Hladio to keep the Church open. We also have this transcript, which we can e-mail it to you on request. Also my Affidavit submitted to the Court is available on request. All documents that are submitted and registered with the Supreme Court are open to the public and not, as stated by the Consistory, that the matter cannot be disclosed as "it is before the Court". This will give you more information. There is a Ukrainian saying "cho pravda to ne hrih" -- that truth is not a sin! As the Consistory is continuing to choke us financially with legal costs in order to close the Church in New Westminster we are therefore appealing to Ukrainians, descendants of Ukrainians and non-Ukrainians to please consider supporting us morally and financially to keep our Church alive as this will set a precedent to keep your Church alive. We would be very grateful for any financial support as modest as it may be by sending us a donation cheque payable to: Ukrainian Autocephalous Orthodox Church of Sts Peter & Paul or (Ukr.Auto.Orth.Church of Sts. P & P) 304 - 8th Street New Westminster B.C. V3M 3R1 or to my home address: 5465 Cambridge Street Burnaby B.C. V5B 4P3.

Please pray for our Church's survival. With Christian Love, A n a t o l y PS: The letter to Metropolitan Yuriy dated 23 April 2011 was also mailed to all 23 members of the Consistory of the Ukrainian Orthodox Church of Canada. Metropolitan Yuriy replied to my letter on 2nd November 2011. Please forward this email to your friends and relatives so that the truth will be known.

Після читання цих листів напрошується запитання: можливо Митрополит Юрій та члени Консисторії самі являється шкідливими (detrimental) для УПЦК та України? Адже вони складають лише маленький відсоток прихильників та знавців "канонічності" і більшість церковної громади не погоджуються з їхніми діями. Ми можемо допустити, що на цьому прикладі центральний провід УПЦК і особисто Митрополит Юрій хотіли показати всім іншим церквам, чого їм буде коштувати любов до України. Разом з тим серед православної громади вже давно існує думка, що в середовищі проводу УПЦК відбуваються ще якісь "не зрозумілі процеси". Ігноруючи УПЦ КП, УПЦК разом з тим працює над зближенням і об'єднанням всіх православних церков в Північній Америці. Для цього в Едмонтоні влаштовуються «дні православія» на які запрошуються всі православні церкви. В тому числі і Руська ПЦ, яка опосередковано чи прямо контролюється Москвою. Виходить, що для Митрополита Юрія будь яка інша церква набагато рідніша ніж своя материнська церква в Україні. Чому так? Також напрошується питання "дні православія" це просто православне братство чи можливо підготовка до майбутнього об'єднання всіх національних православних церков в одну православну церкву Північної Америки? На пряме запитання чи це так на самій справі вони говорять, що ні. Але на таке саме запитання до проводу УПЦ в Південній Америці вони відверто відповідають, що так ми працюємо над об'єднанням всіх православних церков в одну православну церкву Південної Америки. Тобто м'яко кажучи ми можемо допустити, що Консисторія та провід УПЦК приховують від громади якісь дуже важливі дії та факти. На жаль ми маємо багато документів які говорять про те, що процес об'єднання всіх православних церков проводиться і дуже активно. Нижче подаються в скороченому вигляді деякі документи. Вони доступні для зацікавлених людей, але серед віруючих УПЦК вони особливо не розповсюджуються. Для підтвердження роботи по об'єднанню приведемо декілька виступів перед конференцією та документ про конференцію яка відбулась в 2009 році.

*Ecumenical Patriarchate: American 'Diaspora'
must submit to Mother Church*
MARCH 18, 2009 POSTED BY: JOHN COURETAS

The battle is joined.

Highlight:

With regards to the United States, the submission to the First Throne of the Church, that is, to the Ecumenical Patriarchate is not only fitting with the American society and mentality but also it opens up the horizons of possibilities for this much-promising region, which is capable of becoming an example of Pan-Orthodox unity and witness. The Mother Church of Constantinople safeguards for the Orthodox Church in America those provisions that are needed for further progress and maturity in Christ.

Challenges of Orthodoxy in America And the Role of the Ecumenical Patriarchate

By Very Reverend Archimandrite

Dr. Elpidophoros Lambriniadis

Chief Secretary of the Holy and Sacred Synod
(Chapel of the Holy Cross, March 16, 2009)

Reverend Protopresbyter Nicholas Triantafyllou,
President,

Reverend Protopresbyter Thomas Fitzgerald, Dean
of the School of Theology,

Reverend and Esteemed Members of the Faculty and
staff,

Dear Students,

It is an exceptional honor and a great joy for me to be here today, among you, with the blessing and permission of His All Holiness the Ecumenical Patriarch and the consent of His Eminence the Archbishop of America, in order to share with you some thoughts regarding the present condition of Orthodoxy in America and our Ecumenical Patriarchate's position towards it.

The cultural peculiarities and characteristics of the United States find also a reflection in, as it is only natural, and exercise an influence on the religious communities of this country. It is far from accidental that none of the "traditional" religions (coming either from Europe or elsewhere), remained the same once they were replanted on American soil. The same change can be of course observed in the case of Orthodoxy, whose appearance and development in America was influenced by certain indeternminable factors.

The first and main challenge that American Orthodoxy faces is that it has been developed in a region, which, from an administrative and technical point, is that of diaspora. By the term "diaspora" we indicate that region whose ecclesiastical jurisdiction is been unfortunately claimed by a variety of "Mother" Churches, which wish to maintain their pastoral care over their respective flocks, comprised by the people who, over the years, immigrated to the superpower called USA. In this way, the Orthodox faithful in America be-

came organized according to their national origin and not according to the canon law of the Orthodox Church—that is, they organized themselves not in accordance with the principles of Orthodox ecclesiology which dictates that neither national origin, nor the history of a group's appearance in a particular region but rather the canonical taxis and the perennial praxis of the Church, as codified by the Ecumenical Councils, has the ultimate authority. (люди об'єднались для задоволення своїх релігійних потреб, а не Константинополя про існування якого можливо і не знали) (МВ). According to such ecclesiological principles, in any given region there can be one and only one bishop who shepherds the Orthodox faithful, regardless of any nationalistic distinction. It was, however, the very opposite scenario that took place in America and today one observes the challenging deplorable condition where a number of bishops claim pastoral responsibility for the same geographic region. (не зрозуміло чому лише один? Як руминомовний чи грекомовний священник міг задовольнити релігійні потреби українців у той час?) (МВ) A second challenge of the Church in America is that it was brought here by people who left their homelands at a time that these homelands were economically underdeveloped. Economic immigration created, from the very first moment, the need for these people to assimilate to their adopted land in order to achieve, as soon as possible, the high living standards of the privileged Americans and therefore to enjoy the fruits of the American dream. Towards that goal, they changed their names, they put an emphasis on the English language in every aspect of their lives, and at last they succeeded in becoming true American citizens, holding ever higher positions in the financial, commercial, academic, artistic and political life of this country. The negative aspect of this strong emphasis on cultural assimilation was the consideration of the faithfulness in one's cultural background as an impediment to the progress and success in the American society. Thus, the complexes of an alleged inferior nationality or class that, in order to enjoy the fruits of the American dream, is supposed to eradicate any bond to its distinctive culture. The third challenge of Orthodoxy in America concerns the manner of its ecclesiastical organization. The Orthodox faithful organized themselves in communities of lay people, who, in turn, became identified with the ecclesiastical community in the manner of the traditional organization of Christian communities. Thus, the parish (κοινότητα) being now governed by lay elected members, builds its own Church, school and other such institutions, and provides the priest's salary. Such communal organization improves, as it is right and desirable, the role of laity in Church administration, and increases the sense of responsibility and participation in the

life of the Church, offering thus the change to the Church to profit of its talented and able parishioners. On the other hand, however, four very concrete dangers lurk behind such a communal organization of the local Church: a) That the priest might become alienated from his administrative duties, and from being the spiritual leader of the parish would become a clerk of the parish council, b) That the parishioners would find it difficult to comprehend the rules according to which the Church is governed and instead they would follow their own secular reasoning, c) That the structures of the parish would become influenced by the prevalent Protestant models and thus they would replicate and imitate practices that are foreign to the Spirit of Orthodoxy, d) That the parishes would degenerate into nothing more than membership clubs, invested with some ecclesiastical resemblance. As you all know, one of the secrets for the success of the American miracle in its financial, political and technological aspects was precisely its desire to detach itself from the traditional models of the old world, its ability to break free from the established norms, its willingness to question whatever was considered as given or beyond any criticism. As it might have been expected, these tendencies soon found an expression within the life of the Church, sometimes in more extreme ways, other times in more temperate ways. Thus, soon Orthodox clergymen became indistinguishable from the clergy of other denominations, choirs in the western style were adopted, the liturgical tradition became more and more impoverished by being limited only to the bare essentials, etc. (не зрозуміло, що поганого було в тому, що новоприбулі відмовились від якихось архаїчних постулатів двохтисячної давності та стали краще жити ніж в Європі?) (МВ) It is particularly saddening that the crisis in priestly vocation has decreased dramatically the number but also the quality of celibate priests, whom one day will be assigned with the responsibility of governing this Church. Lack of spirituality makes the monastic ideal incomprehensible and unattractive especially among the youth (with the exception, of course, of the aforementioned monastic communities with their own peculiarities). (якщо це робить проблеми для майбутнього чому не відмовитись від чогось?) (МВ) Having attempted this general evaluation of the American Orthodoxy, allow me to consider briefly the Holy Archdiocese of America, this most important eparchy of the Ecumenical Throne. The Holy Archdiocese of America under the Ecumenical Patriarchate is the most organized, well-structured and successful presence of Orthodoxy today. This is not accidental. This success was not achieved by foregoing its cultural identity. It was not achieved by ignoring the sacred canons and the decisions of the Ecumenical Councils. It was not achieved by succumbing

to the temptation of secularism. It was not achieved by imprisoning itself in the darkness of the extreme fundamentalism, nationalism and sterile denial. Precisely because the Holy Archdiocese of America occupies such an esteemed position in this country we are obliged to offer a self-criticism but also to defend ourselves against the unjust accusations that target this jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate. Examining, then, ourselves, I believe that we ought to be more careful towards the easiness with which we are ready to abandon our Hellenism, both as language and as tradition. As we have already said, it is nothing but a myth the opinion that Hellenism is an obstacle to the creative and successful incorporation in the American reality. Hellenism is identified with its ecumenical character and for that reason it can never be nationalistic for both of its manifestations, its culture and its Orthodox faith are concepts that transcend the boundaries of the national. My dear brothers and sisters, allow me now to return to the problem of the diaspora and the jurisdictional diversity that one observes in the USA. First of all, allow me to remind you that the term "diaspora" is a technical term denoting those regions that lie beyond the borders of the local autocephalous Churches. It does not mean that the Orthodox people who dwell in these regions live there temporarily, as misleadingly it was argued by His Eminence Phillip in a recent article ("The Word"). According to the 28th Canon of the 4th Ecumenical Council one of the prerogatives of the Ecumenical Patriarch is precisely His jurisdiction exactly over these regions, which lie beyond the prescribed borders of the local Churches. The canon in question uses the technical term "barbaric" in order to denote these lands, since it was precisely referring to the unknown lands beyond the orbit of the Roman Empire. On account of this canon, the Ecumenical Patriarchate has suffered the unfair and unjust criticism of two American Orthodox Hierarchs: Metropolitan Phillip and the newly elected Metropolitan Jonas. It is my duty to refute the injustice directed against the Mother Church of Constantinople for the sake of historical truth and for the sake of moral conscience. Metropolitan Jonas, while he was still an abbot, in one of his speeches presented what he called "a monastic perspective" on the subject "Episcopacy, Primacy and the Mother Churches". In the chapter on autocephaly and primacy he claims "there is no effective overarching primacy in the Orthodox Church."

Продовження читайте у наступному номері бюлетня Наша Церква Київський Патріархат початок читайте у номер 3(175)

У цьому році Великий піст випаде на період з 19 лютого по 7 квітня

Піст такий давній, як саме людство. Він приписаний ще в раю. Адам дістав цю першу заповідь: "З дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш" (Буг. 2,17). Це "не їстимеш" — то наказ посту і стриманості. Якщо б Єва постила на плід дерева того, ми тепер не мусли б постити... Нас зранив гріх, і ми мусимо лікуватися покутою. Покута ж без посту — безвартісна (св. Василій Великий, Про піст 1).

Тому що ми не постили, нас прогнано з раю. Чинімо, отже, піст, щоб до раю знову повернутися! Хіба не бачиш, що Лазар через піст увійшов до раю?.. Не виправдовуйся неміччю тіла і слабкістю! Це ж ти не переді мною виправдовуєшся, але перед тим, хто все знає.

(св. Василій Великий, Про піст 1).

Піст — це вірний сторож душі, вірний товариш тіла, зброя тих, що завзято борються, вишкіл для атлета. Піст проганяє спокуси, намагає до побожності, є другом поміркованості й чистоти. На війнах він дає мужність, а в мирі — спокій. Він робить християнина святим.

(св. Василій Великий, Про піст 1).

Піст заносить молитву до неба, стає для неї крилами долету вгору. Піст — пріріст до м'яса, мати здоров'я, вихователь молоді, окраса старців, добрий супутник, вірний друг дому для подружжя.

(св. Василій Великий, Про піст 1).

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000